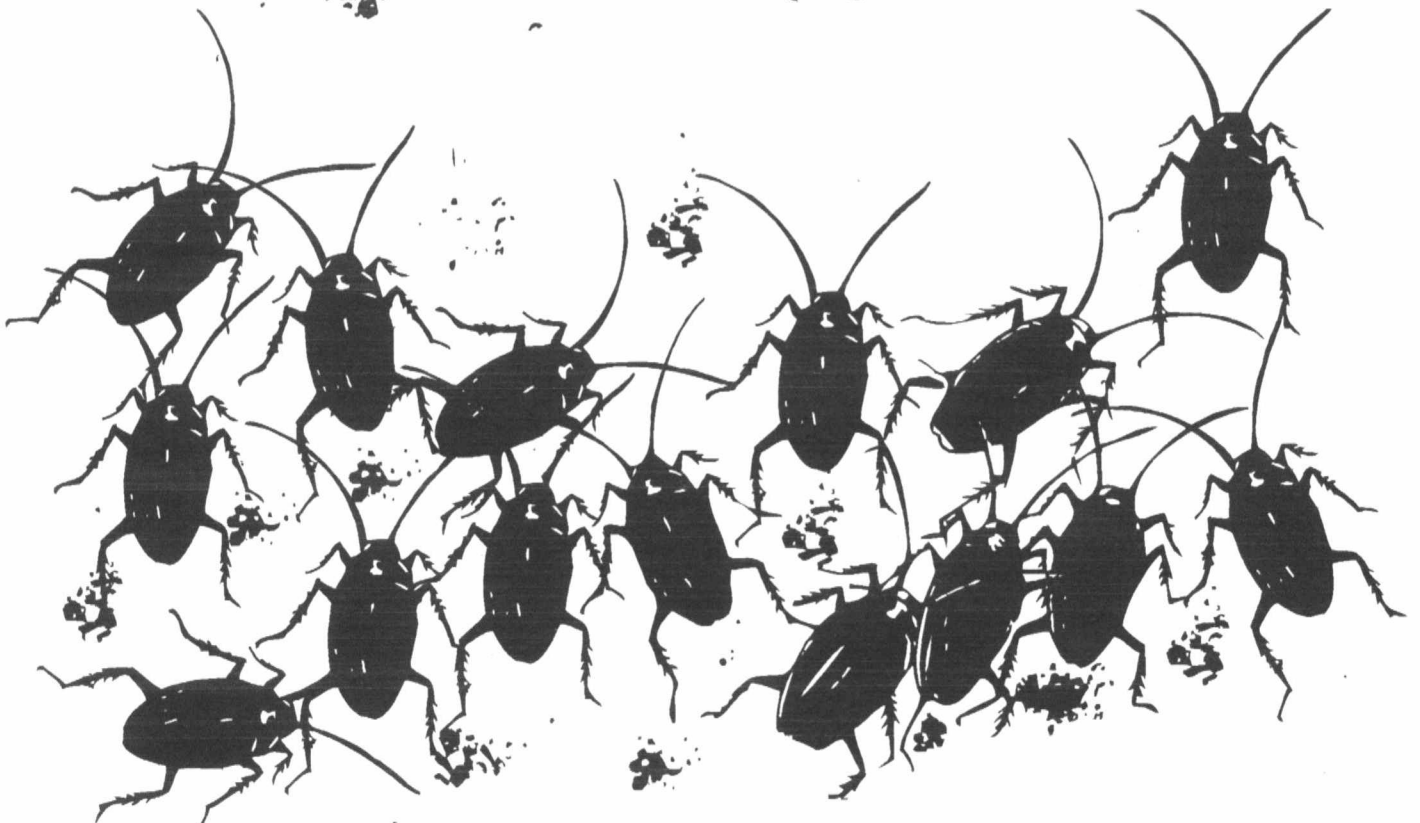

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Τεύχος 15 Οκτώβρης '01 Άνευ Αντιτίμου

η
ελλάδα
βομβαρδίζει
το
αφγανιστάν

teenage head in my refrigerator

Ο όρος "τρομοκρατία" αποδίδεται σε ενέργειες που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε γενικά "πολιτικά εγκλήματα" και ερμηνεύονται πάντα έτσι που να εξυπηρετεί τις άμεσες πολιτικές ανάγκες κάποιου κράτους ή εξουσίας. Κανείς, παράδειγμα, δεν απέδωσε ποτέ την κατηγορία αυτή σε μια εγκληματική οργάνωση με τόσο εκτεταμένη δραστηριότητα όπως η Μαφία. Η απόδοση της κατηγορίας "τρομοκρατίας" απ' την πλευρά της κυριαρχίας, πέραν των άλλων έχει ως σκοπό να σταματήσει κάθε συζήτηση για τα αίτια, τους λόγους και τη λογική που οδήγησαν έναν άνθρωπο ή μια ομάδα ανθρώπων να δράσουν βίαια (και όχι πάντα ένοπλα), θσιάζοντας πολλές φορές και την ίδια τη ζωή τους. Γιατί η θέση της είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί προβαίνουν στις συγκεκριμένες πράξεις, σκοτώνουν και καταστρέφουν έτσι, χωρίς λόγο ή το πολύ-πολύ ορμώμενοι από κάτι ακατανόητες και σκοτεινές διαθέσεις. Άρα, κάθε συζήτηση είναι περιττή και το μόνο που χρειάζεται είναι η άτεγκτη στάση του κράτους για να σώσει την κοινωνία που κινδυνεύει άμεσα. Όπως γίνεται αντιληπτό, κάτι τέτοιο οδηγεί στη νομιμοποίηση της θεσμοθετημένης κρατικής βίας και ανάλογα με τις ανάγκες της συγκυρίας, στην ένταση της καταστολής και στην διεύρυνση της έννοιας του όρου, για να συμπεριλάβει όλους εκείνους των οποίων την πολιτική-κοινωνική δράση θεωρεί ανεπιθύμητη ή εν δυνάμει επικίνδυνη.

Αν αυτό συμφέρει στην αφεντιά τους, είναι αυτονόητο ότι δεν συμφέρει σ' όλους εμάς τους υπολοίπους, γι' αυτό και έχουμε κάθε λόγο να ανοίξουμε και να κρατήσουμε ανοιχτή τη σχετική συζήτηση. Μια συζήτηση που μπορεί να φανερώσει την αθλιότητα της επίσημης ηθικής, να ξεμπροσπάσει το εύπεπτο παραμυθάκι του Καλού και του Κακού και ν' αποδείξει τις επιδιώξεις των καπιταλιστικών κύκλων που κρύβονται πίσω απ' την τωρινή "αντιτρομοκρατική εκστρατεία".

Κατ' αρχήν θα πρέπει να αποσαφηνιστεί τι εννοείται με αυτόν τον όρο, τι συμπεριλαμβάνει και τι συνιστά, τελικά, τρομοκρατία.

Κατά τη γνώμη μας, για να προσαφθεί σε μια ομάδα ατόμων, σε μια οργάνωση ή σ' ένα μηχανισμό ή μομφή αυτή, θα πρέπει η βίαιη δραστηριότητά τους να οριοθετείται από κάποια βασικά χαρακτηριστικά: α) να είναι ποικιλόμορφη, δηλαδή να ασκεί φυσική, υλική, ψυχολογική, ιδεολογική βία, β) να ασκείται επί της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού ενός κράτους ή μιας περιοχής, γ) να είναι συνεχής και τεράστια ποσοτικά. Καθίσταται σαφές, ότι τέτοιου είδους δραστηριότητα μόνο τα κράτη με τους πανίσχυρους θεσμούς-μηχανισμούς που διαθέτουν είναι σε θέση να την ασκίσουν. Επίσης, τρομοκρατική βία μπορούν να επιβάλουν και αντάρτικες οργανώσεις στο έδαφος που ελέγχουν ή δρουν. Και αυτό γιατί αποτελούν πυρτίνες κρατών και σκοπό έχουν την κατάληψη της κρατικής εξουσίας.

Μας προκαλεί αδηία ο άθλιος ηθικισμός που έχει εξαπολυθεί τελευταία απ' τους κάθε είδους κωλογλύφτες και παρατρεχάμενους των αστών, ηθικισμός που εδράζεται σ' έναν δακρυβρεχτο ανθρωπισμό 'απόλυτα επιλεκτικός, φυσικά, ακόμα κι αυτός' για τα θύματα στη Ν. Υόρκη, για τα παιδάκια και για τις καπνευλές τις Αφγανές, και που προωθείται για να συμβάλει στον υποτιθέμενο αμειλικτο αγώνα του Καλού ενάντια στο Κακό. Δεν πρόκειται απλά για την ηθική των

χορτάτων ή των βολεμένων, πρόκειται πολύ περισσότερο για την ηθική της απληστίας ή της συνενοχής σ' αυτή. Προφανώς, οι ανθρωπιστές του καπιταλισμού έχουν την απαίτηση το σύστημά τους να εξαγει απ' τις χώρες της Δύσης καταστροφή και εξαθλίωση προς τον λεγόμενο τρίτο κόσμο και οι "βάρβαροι" να αποδέχονται μοιρολατρικά την κατάντια τους. Και προφανώς, έχουν την απαίτηση οι καταπιεσμένοι που βρίσκονται μέσα στις καπιταλιστικές μητροπόλεις, να τρώνε στη μάπα την αλλοτρίωση, την καταπίεση και τη φτώχεια και να λένε και ευχαριστώ από πάνω. Ένα παραπάνω τώρα που νοιώθουν (ή μάλλον νοιώθαν) τόσο σίγουροι χάρη στην πανίσχυρη πολεμική μηχανή καταστολής που διαθέτουν. Η αλαζονεία του ισχυρού! Πολύ καλά τα υπολογίζει ο συρφετός των γιάπηδων τεχνοκρατών, σύμφωνα τουλάχιστον με τη δικιά τους λογική. Ξέχασαν, όμως, έναν παράγοντα, που μπορεί αυτοί να μην τον θεωρούν άξιο λόγου, αλλά που κάπου-κάπου ξεπετιέται στο προσκήνιο: ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!

Οι άνθρωποι, λοιπόν, δρουν και αντιδρούν, αγωνίζονται και πολλές φορές πεθαίνουν ακόμα, με βάση τις επιδιώξεις τους, τις συνθήκες τις οποίες βιώνουν, τις αντιλήψεις τους για τη ζωή και την κοινωνία, την κουλτούρα τους κ.α. Συνεπώς, υπάρχουν συγκεκριμένοι λόγοι και αιτίες που τους ωθούν να πράξουν και να επιδιώξουν τα ανάλογα αποτελέσματα. Κανείς, λοιπόν, δε ζώνεται δυναμίτη και δεν πάει να πινακτεί στον αέρα επειδή έτσι του κάνησε ή επειδή είναι ένας φανατικός εγκληματίας.

Μετά την 11η Σεπτεμβρίου ακούγεται συχνά η ερώτηση απ' τους θιασώτες της "αντιτρομοκρατικού πολέμου": "Μα, οι Η.Π.Α. και γενικότερα η Δύση δεν έχουν το δικαίωμα στην αυτοάμυνα;". Η ερώτηση απευθύνεται προς αυτούς που δεν συμφωνούν με όλη αυτή την πολεμική εκστρατεία και που δεν ανταποκρίθηκαν να καταδικάσουν το χτύπημα στη Ν. Υόρκη με τον τρόπο που οι πρώτοι θα ήθελαν. Είναι η παραλλαγή της ερώτησης, που αφορά τα χτυπήματα που προέρχονται από το εσωτερικό: "Μα, το κράτος δεν έχει το δικαίωμα να υπερασπιστεί τον εαυτό του;". Δεν θεωρούμε ότι το κράτος των Η.Π.Α. δέχτηκε επίθεση, δεν θεωρούμε ότι τα ιμπεριαλιστικά κράτη της Δύσης μπορούν να δεχτούν επίθεση, τόσο απ' το εξωτερικό όσο κι απ' το εσωτερικό τους· κι αυτό γιατί πάντα ήταν οι επιτιθέμενοι. Δεν υπάρχει κανένα δικαίωμα αυτοάμυνας στους επιτιθέμενους. Αυτό το δικαίωμα ανήκει και μπορούν να το ασκήσουν μόνο οι αμυνόμενοι, που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι άνθρωποι στη Δύση και σ' όλο τον κόσμο. (Οι πολιτικές και θρησκευτικές ηγεσίες των τριτοκοσμικών χωρών ανήκουν κι αυτές στην πρώτη ομάδα, στους επιτιθέμενους).

Ιστορικά, το δικαίωμα της αυτοάμυνας ασκήθηκε και με τη μορφή της βίας, που πολλές φορές πήρε παράλογη και ακραία μορφή. Θα έπρεπε, άραγε, να σταθούμε μόνο σ' αυτό το τελευταίο ή κυρίως να εξετάσουμε τι ήταν αυτό που οδήγησε τους καταπιεσμένους σε μια τέτοιου είδους αντίδραση; Αν αρχίσουμε απλά να παπαγαλίζουμε ηθικολογίες, τότε δεν κάνουμε άλλο απ' το να παίζουμε το παιχνίδι αυτών που προκαλούν και προωθούν τη βία, αυτών που αποκλούν τρομοκράτη οποιονδήποτε απαντά με βία στη δική τους τρομο-

Στο τελευταίο τεύχος θεωρήσαμε ότι πια πλησιάζαμε αρκετά αυτό που εμείς θεωρούμε πολιτική ομάδα (δηλαδή την συμφωνία μας σε βασικά ζητήματα της εποχής μας -και όχι την αυτοαναφορά του καθενός σε κάποιο ιδεατό ή μη σύστημα ιδεών), όμως αυτή η συγκρότηση, για διάφορους λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν έγινε εφικτή. Επίσης εκφράστηκε και η επιθυμία μας να σταματήσουμε πια να εκδίδουμε -σαν συλλογικότητα- μόνο το έντυπο αλληά και να κάνουμε περισσότερα πράγματα -σαν συλλογικότητα.

Έτσι λοιπόν από εδώ και μπρος αραιώνει η έκδοση του εντύπου (φυσικά δεν μπορούμε να εγγυηθούμε κάποια συχνότητα) και ταυτόχρονα θα δραστηριοποιηθούμε και σε άλλους τομείς στο βαθμό που υπάρχει και η επιθυμία και η συνοχή αλληά και η δυνατότητα. Το σίγουρο είναι ότι το Τραίνο θα αποτελέσει την μίνιμουμ βάση της δράσης μας.

Το τεύχος αυτό ασχολείται εξολοκλήρου με τις πρόσφατες εξελίξεις: η ηλιθιότητα και η αθλιότητα δυστυχώς μας κάνουν ακόμα αναγκασίους... Ελπίζουμε να σας κουράσει αφάνταστα.

Το σκίτσο δίπλα είναι καθηποραίρετα αφιερωμένο στους εγχώριους Ταλιμπάν των ιδεολογιών -όλων.

Το Τραίνο είναι μία έκδοση που διανέμεται χωρίς κάποιο αντίτιμο σε άτακτα χρονικά διαστήματα. Τα κείμενα στον βαθμό που δεν αναφέρεται το αντίθετο φέρουν την ευθύνη της συλλογικότητας. Η χρήση των κειμένων είναι απολύτως ελεύθερη. Κριτικές, κείμενα, προτάσεις, ηθική και υλική συμπαράσταση κρίνονται λόχι από εμάς αλληά από την εποχή μας) αναγκαία. Διεύθυνση επικοινωνίας: Τ.Θ. 1013 Τ.Κ. 71001 Ηράκλειο Κρήτης

κρατία. Πιστεύουμε, δηλαδή, ότι πρέπει να υπάρχει ένας ξεκάθαρος διαχωρισμός ανάμεσα στην πρωτογενή βία της εξουσίας απ' τη μια, και στην δευτερογενή εκδήλωση βίας, την αντιβία, των καταπιεσμένων απ' την άλλη. Το ίδιο και όταν αυτή η βία αντὶδραση εκδηλώνεται με τη μορφή εγκλημάτων του κοινού ποινικού δικαίου. Γιατί είναι εγκληματίας ο Πάσσαρης ενώ θεωρούνται φυλάκες άγγελοι της κοινωνίας αυτοί που τον τσάκισαν στο ξύλο και τον ξυτελίσαν, έφηβο ακόμα, στα αναμορφωτήρια και τις φυλάκες; Γιατί δε θεωρούνται εγκληματίες και αυτοί που τον καταδίκασαν επειδή έκλεψε μια σακούλα λαχανικά; Να σημειώσουμε εδώ, ότι κατά τη διάρκεια εξεγέρσεων και επαναστάσεων, οι φυλακές καταστρέφονταν και οι έγκλειστοι απελευθερώνονταν.

Στο εσωτερικό των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών κρατών η τρομοκρατία συνδέθηκε με την ένοπλη αντίσταση των οργανώσεων ανταρτών πόλης, που ξεπήδησαν μέσα απ' τα εργατικά και λαϊκά κινήματα της περιόδου '60 - '70. Αρκετοί αγωνιστές, μέσα στο γενικό κλίμα αναταραχής συγκρούσεων και προσδοκιών της εποχής εκείνης, έκριναν ότι ο καλύτερος τρόπος για να απαντήσουν στην αυξανόμενη βία του κράτους και των καπιταλιστών, αλλά και να προωθηθούν οι θέσεις του κινήματος, ήταν η προσηυγή στην ένοπλη βία. Έχουν ειπωθεί πολλά, μέσα στο ίδιο το κίνημα, και έχει γίνει αμειλίκτη κριτική γι' αυτή την επιλογή και τις συνέπειές της και δεν είναι επί του παρόντος να αναφερθούμε σχετικά. Όμως, είναι άλλο το ότι, για μια σειρά από λόγους, δεν συμφωνούμε και δεν προτείνουμε, ούτε και ακολουθούμε ένα παρόμοιο δρόμο, και άλλο να σιωπούμε μπρος στη βεβήλωση αυτού του αγώνα και των αγωνιστών που έδωσαν και τη ζωή τους για την επαναστατική υπόθεση. Η κάθετη διαφωνία και η αποστασιοποίηση από λογικές και πρακτικές αντάρτικου πόλης δεν σημαίνει και παράδοση αμαχητί, βορά στην προπαγάνδα και άλλοθι στην απάνθρωπη ηθική των καταπιεστών μας, ενός ιστορικού εγχειρήματος στην προσπάθεια για την ταξική και κοινωνική απελευθέρωση. Μια τέτοια στάση νομιμοποιεί την κρατική τρομοκρατία και δικαιώνει την άγρια καταστολή που εξαπολύθηκε ενάντια στο κίνημα της εποχής. Πολύ περισσότερο, συμβάλει στην περαιτέρω εντύπωση στα μυαλά των υπηκόων της έννοιας της νομιμότητας και της αντιληψής ότι μόνο οι επίσημα θεσμοθετημένοι μηχανισμοί του κράτους μπορούν να ασκούν βία και πως κάθε άλλη βία είναι καταδικαστέα.

Τους τελευταίους αιώνες της επέκτασης του καπιταλισμού, οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις εξαπέλυσαν μια άνευ προηγουμένου επίθεση ενάντια στους λαούς της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Σκοπός τους η λεηλασία των πλούσιων φυσικών πόρων των περιοχών αυτών και η άγρια εκμετάλλευση της άφθονης εργατικής δύναμης. Ήταν επόμενο, λοιπόν, οι κίνδυνοι να προέρχονται απ' τις αντιδράσεις αυτών των λαών, οι οποίοι επεδίωκαν να διώξουν τους αποικιοκράτες απ' τα εδάφη τους. Αντιδράσεις οι οποίες αποκρυσταλλώθηκαν εκεί γύρω στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στα λεγόμενα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Όσο κι αν φαίνεται παράξενο, στον ισλαμικό κόσμο την εποχή μετά τον πόλεμο, ο ισλαμισμός ως μορφή διακυβέρνησης δεν είχε πέραση στις μάζες αυτών των χωρών. Ήταν η εποχή των εκσυγχρονιστικών αραβικών εθνικιστικών κινήματων (π.χ. Νάσερ) και της ανόδου των μαρξιστικών κομμάτων. Στη Βαγδάτη έκαιγαν το κοράνι στις διαδηλώσεις, οι ριζοσπαστικές αριστερές οργανώσεις είχαν τό πάνω χέρι μέσα στην παλαιστινιακή αντίσταση και συνεργάζονταν άμεσα με τις ένοπλες ομάδες των δυτικών μητροπόλεων: πειράματα αυτοδιαχείρισης στην Αλγερία και χρόνιες ταξικές αντιπαρθέσεις στο Ιράν, στην Ιορδανία και στον Λίβανο. Τα κινήματα των μουλάδων για τον ουράνιο παράδεισο είχαν δώσει τη θέση τους στις διακηρύξεις για ισότητα και ελευθερία, για έναν καλύτερο επίγειο κόσμο. Οι ταξικές συγκρούσεις είχαν δημιουργήσει μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση για τα ληστικά συμφέροντα των δυτικών καπιταλιστών και ταυτόχρονα μια προοπτική για ένα καλύτερο αύριο σε εκατομμύρια κολασμένους.

Οι δυτικές δυνάμεις με τη βοήθεια των ντόπιων φερέφωνών τους, χτύπησαν λυσσαλέα όχι μόνο τα κινήματα με άμεσες ταξικές αναφορές, αλλά κι εκείνα που διακήρυτταν και προσπαθούσαν μόνο να πετύχουν έναν αστικό εκσυγχρονισμό για τις χώρες τους. Ταυτόχρονα ευνοούσαν με ποικίλους τρόπους την άνοδο των αναχρονιστικών ισλαμιστών.

Όσο κι αν ήθελαν να προσάψουν σ' αυτά τα κινήματα την κατηγορία της τρομοκρατίας δεν ήταν εύκολο, γιατί είχαν ευρεία λαϊκή βάση, πολλά διέθεταν αντάρτικο στρατό και τα αιτήματά τους για "εθνική απελευθέρωση" ή για παύση της εξάρτησης των χωρών τους απ' το δυτικό κεφάλαιο φάνταζαν δίκαια στην οξυμένη ταξική συνείδηση των υπηκόων των δυτικών κρατών. Άλλωστε, η ιστορική συγκυρία του ψυχρού πολέμου ευνοούσε την ιδεολογία του "κομμουνιστικού κινδύνου". Ο "war against terror" αργούσε ακόμα.

Ένα βασικό πρόβλημα στην περιοχή ήταν 'και είναι' το παλαιστινιακό. Οι πρώτες ενέργειες στις οποίες αποδόθηκε άνετα ο χαρακτηρισμός τρομοκρατία, ήταν οι αεροπειραιτές και άλλες ενέργειες

με στόχο αμάχους (π.χ. η επίθεση κατά των ισραηλινών αθλητών στην Ολυμπιάδα του Μονάχου το '72), που πραγματοποιήσε κυρίως μετά τον "Μαύρο Σεπτέμβρη" του '70 στην Ιορδανία, η ομώνυμη οργάνωση. Η περίπτωση των παλαιστινίων είναι χαρακτηριστική και μας αφορά εδώ πιο πολύ, κι όχι μόνο λόγω της συγκυρίας. Οι αλληπαλλήλες σφαγές τους 'όχι μόνο απ' το Ισραήλ αλλά και από αραβικά κράτη (Ιορδανία, Συρία) η ουσιαστική εγκατάλειψή τους απ' τους πάντες, η καθημερινή απόλυτη βία και καταπίεση απ' τον ισραηλινό στρατό κατοχής, η ατέλειωτη προσφυγιά και η έσχατη φτώχεια τους οδήγησε 'τότε και τώρα' στην απελπισμένη επιλογή ακραίων μορφών βίας. Υπό τέτοιες συνθήκες, πρέπει να καταλάβει κανείς, ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι λίγο δύσκολο να ακολουθήσουν την λογική και την ηθική που απορρέουν απ' την ασφάλεια και την καταναλωτική ευμάρεια των δυτικών. Χωρίς να ταυιζόμαστε και να προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε 'κάθε άλλο' τυφλές επιθέσεις σε αμάχους και μικρά παιδιά, θεωρούμε απαραίτητο να επιχειρήσουμε να κατανοήσουμε αυτές τις ενέργειες, τις αιτίες και τις συνθήκες που τις γέννησαν. Οι λέξεις στο κάτω κάτω περιέχουν ένα νόημα· άλλο αιτιολογώ και άλλο δικαιολογώ. Για μας, ο μόνος τρομοκράτης εκεί είναι το κράτος του Ισραήλ και ο πατρόνας του το κράτος των Η.Π.Α. (τώρα εκκολάπτεται ένας ακόμα, το παλαιστινιακό κράτος)· από και πέρα μπορούμε να κρίνουμε τις πράξεις των παλαιστινίων: Να τις κρίνουμε με βάση την επαναστατική ηθική, αλλά και με βάση την προοπτική τους. Αλλά θα επανέλθουμε σ' αυτό, αφού κοιτάξουμε γενικότερα την κατάσταση.

Απ' τις αρχές της δεκαετίας του '80 οι προσδοκίες των μαζών σ' όλες τις ισλαμικές χώρες κατέρρευσαν. Όχι τόσο γιατί τα λαϊκά κινήματα πολεμήθηκαν αλλά, κυρίως, γιατί οι αντιφάσεις που τα ταλάνιζαν και οι ιδεολογίες που τα καθοδηγούσαν, τελικά ευνόησαν την ανάδυση νέων γραφειοκρατιών που συνέχισαν το έργο των προηγούμενων δυναστών με άλλο τρόπο. Το κενό που υπήρξε (ιδεολογικό, οργανωτικό, ψυχολογικό) ήταν τεράστιο. Εδώ βρήκε πρόσφορο έδαφος το Ισλάμ για αν παρέμβει. Όμως, η εξάπλωση της επιρροής του στηρίχτηκε στην παρέμβαση των ισλαμικών οργανώσεων για την άμεση ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών των φτωχών μαζών, μέσω της ίδρυσης δικτύων αλληλεγγύης, σχολείων, νοσοκομείων και άλλων ιδρυμάτων. Δηλαδή, η άνοδος του ισλαμισμού οφείλεται σε οικονομικούς-κοινωνικούς λόγους και όχι σ' αυτήν καθαυτή την ιδεολογία που υποτίθεται ότι, δήθεν, διέπει έτσι κι αλλιώς αυτές τις χώρες.

Απ' τις αρχές της δεκαετίας του '90 με την ένταση της παγκοσμιοποίησης που εξαπέλυσαν οι νικητές του ψυχρού πολέμου, έγινε κατανοητό σ' αυτούς τους ανθρώπους ότι και τα λίγα που πέτυχαν τα προηγούμενα χρόνια χάνονταν και ότι η επέκταση του καπιταλισμού περνούσε πάνω απ' τα πτώματά τους. Βυθισμένοι μέσα στην εξαθλίωση και το θάνατο, στην καταπίεση και τον εξευτελισμό, οι άνθρωποι αυτοί έχουν φτάσει στα έσχατα όρια της απελπισίας τους, δεν έχουν τίποτα πια να χάσουν. Και οι υπερόπτες αλήτες της Δύσης να 'χουν την απαίτηση να σκορπούν την καταστροφή αιώνες τώρα και όλα να είναι ήρεμα κι ωραία. Ήταν αναμενόμενο, για όποιον δεν ήθελε να κρύβετα βυθισμένους στις ψευδαισθήσεις του θαύματος, ότι η αντίδρασή τους σ' ό,τι υφίστανται θα έπαιρνε τη μορφή της ακραίας ανορθολογικής βίας. Η Παλαιστίνη είχε ήδη προ πολλού δείξει το δρόμο. Μόνο που προς το παρόν, αυτή η βία φαίνεται να εκφράζεται απ' αυτούς που όλα τα προηγούμενα χρόνια είχε συμμάχους και τους είχε οργανώσει, χρηματοδοτήσει και εξοπλίσει η Δύση για να εξυπηρετήσει τα τότε άμεσα συμφέροντά της. Ακόμα και το Ισραήλ, για να χτυπήσει τις αριστερές οργανώσεις των παλαιστινίων ευνόησε την άνοδο των ισλαμικών ομάδων, όσο κι αν φαίνεται απίστευτο.

Προβλέποντας, ασφαλώς, τον κίνδυνο η κυρίαρχη προπαγάνδα είχε από καιρό προσπαθήσει να μας πείσει ότι οποιαδήποτε ένοπλη ενέργεια στην περιοχή κατά των δυτικών συμφερόντων ή "επίσημου" στόχου συνιστά πράξη "τρομοκρατίας". Αλήθεια, έχουμε πράγματι μεγάλη απορία γιατί είναι τρομοκρατική πράξη η επίθεση σε αμερικάνικους στρατιωτικούς στόχους στην Σ. Αραβία και στο Άντεν; Γιατί ήταν τρομοκρατία όταν η "Χεσμπολάχ" στο Λίβανο, πραγματοποιήσε επιθέσεις αυτοκτονίας ενάντια σε στρατόπεδα αμερικανών και γάλλων 'με εκατόμβες νεκρών στρατιωτών' και τους ανάγκασε να τα μαζέψουν και να φύγουν άρον-άρον; Εξάλλου ποιες άλλες επιλογές είχε απέναντι στα πανίσχυρα οπλικά τους συστήματα; Γιατί, λοιπόν, είναι τρομοκρατία αυτά τα χτυπήματα και δεν είναι η παρουσία και η επέμβαση αυτών των στρατών όπου τα συμφέροντα των δυτικών μονοπωλίων το απαιτούν; Το ίδιο και στην Παλαιστίνη. Με ποια λογική μπορούμε να θεωρήσουμε τρομοκρατική μια ένοπλη ενέργεια ενάντια στον ισραηλινό στρατό κατοχής και ταυτόχρονα να δικαιολογήσουμε ως αυτοάμυνα τη δολοφονία παλαιστινίων αμάχων; Αλλά θα το πάμε και λίγο παραπέρα. Γιατί είναι τρομοκρατία η εκτέλεση, πρόσφατα, απ' το αριστερό "Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης" των φανατικών σιωνιστών (δηλ. φανατικού φασίστα) ισραηλινού υπουργού, που απ' τα νιάτα του ως και τα γεράματά του

ευθύνεται για δεκάδες δολοφονίες ως φυσικός ή ηθικός αυτουργός; Γιατί ξεχάστηκε η τρομοκρατία του εξαπέλυε εδώ και δεκαετίες; Γιατί, εν τέλει, θα πρέπει να καταφερθούμε ενάντια στην εκτέλεση ενός πραγματικού αρχιτρομοκράτη;

Τελείως διαφορετικά έχουν τα πράγματα, όταν οι επιθέσεις κατευθύνονται κατά αμάχων. Τέτοιου είδους ενέργειες χαρακτηρίζουν ένα κίνημα, καθεστώς ή τον όρατο του και την προοπτική του. Και η απελπισία δε μπορεί από μόνη της να αιτιολογήσει τη λογική των τυφλών χτυπημάτων επί δικαίων και αδίκων.

Αν και η κινητοποίηση των καταπιεσμένων ασφαλώς οφείλεται αρχικά και πρωτίτως σε κοινωνικούς-οικονομικούς παράγοντες, αυτό δεν συνεπάγεται ότι θα κινηθεί προς απελευθερωτική κατεύθυνση. Ιστορικά έχει αποδειχτεί ότι πολλές φορές κινείται προς την αντίθετη μεριά. Για τους ίδιους λόγους ξεσηκώθηκαν και οι εξαθλιωμένοι προλετάριοι που επάνδρωσαν τα Τάγματα Εφόδου του Χίτλερ για παράδειγμα, αλλά μετά τη δράση τους ακύρωσαν κάθε θετική προοπτική. Όπως συνέβη πολλές φορές στο παρελθόν, έτσι και τώρα, τις συνθήκες απόγνωσης των μαζών πάνε να τις εκμεταλλευτούν νεοαναδυόμενα κέντρα εξουσίας, αυτή τη φορά με επικεφαλής κάτι Σεικνδες και Μουλάδες, και με ιδεολογική αιχμή τον Ισλαμισμό. Και ενώ στα εθνικά κινήματα έχουμε τον εθνικισμό που σκορπά το μίσος ενάντια στους αλλόφυλους, σε τούτη δω την περίπτωση είναι η θρησκευτική μισαλλοδοξία που εμποτίζει με μίσος ενάντια στους αλλόθρησκους. Οι επιθέσεις ενάντια σε αμάχους έρχονται ακριβώς να ενισχύσουν την διαχωριστική γραμμή που επιβάλλει η ιδεολογία, στην μεν πρώτη περίπτωση η διαχωριστική γραμμή τίθεται ανάμεσα σε έθνη-φυλές, στη δε δεύτερη, ακόμα χειρότερα, τίθεται ανάμεσα σε θρησκείες και πολιτισμούς. Και εδώ ακριβώς βρίσκεται το πρόβλημα, ότι δηλαδή κάτω από τη διαβρωτική επίδραση ομάδων εξουσίας έρχεται η ιδεολογία να επικαλύψει τις αρχικές αιτίες της αντίδρασης των εκμεταλλευόμενων και να την εκτρέψει σε αιραπούς εκθρικές με τα ταξικά τους συμφέροντα. Οι δολοφονίες ισραηλινών αμάχων έρχονται να συμπληρώσουν και τελικά να ταυτιστούν με τη λογική του ισραηλινού κράτους που τοποθετεί τη γραμμή αντιπαράθεσης ακριβώς στο ίδιο σημείο: Ισραηλινοί κατά Παλαιστίνιων. Το ίδιο ο "ιερός πόλεμος" μετατοπίζει τα σύνορα του πολέμου μακριά από κει που φοβούνται οι αφέντες της Ανατολής αλλά και οι άλλοι που βρίσκονται κατά τη μεριά που γέρνει ο ήλιος.

Η απελπισία, λοιπόν, δεν μπορεί να σταθεί από μόνη της ως αιτία των επιθέσεων εναντίον αμάχων που πραγματοποιούνται οργανωμένα και μεθοδικά, πολύ περισσότερο δε να δικαιολογήσει τέτοιες πράξεις. Στο κάτω-κάτω ποιο είναι το αντικειμενικό όριο της απελπισίας; Σε κάθε περίπτωση, για μας, η απελπισία σε συνδυασμό με την υιοθέτηση του σλόγκαν "Δεν υπάρχουν αθώοι", δεν δίνει σε κανέναν το δικαίωμα να πετάει βόμβες μέσα από ανοικτά παράθυρα. Το επαναλαμβάνουμε: άλλο να προσπαθούμε να αιτιολογήσουμε τα γεγονότα, απαγορεύοντας μ' αυτόν τον τρόπο στην κυρίαρχη προπαγάνδα να παρουσιάσει ως θύματα και τιμητές του ανθρωπισμού τους εγκληματίες της εξουσίας και άλλο να δικαιολογούμε τη σφαγή αμάχων. Γιατί η δολοφονία αμάχων ήταν πάντα μέσα στη λογική και αποτελούσε πρακτική των κρατών και των εξουσιών. Αντίθετα, τα επαναστατικά κινήματα κοινωνικής απελευθέρωσης ουδέποτε είχαν για στόχο τους αμάχους. Και είναι χαρακτηριστικό της έκπτωσης της επαναστατικής ηθικής ότι πολλοί που ευαγγελίζονται την κοινωνική επανάσταση, προσπαθούν να δικαιολογήσουν με διάφορες αφαιρέσεις και ρομαντικές αφέσεις τέτοιου είδους πρακτικές. Όταν η απελευθερωτική αντίβια των καταπιεσμένων αρχίζει να χτυπά στο σωρό, αυτό είναι δείγμα ότι έχει εκτραπεί απ' τον αρχικό της σκοπό και έχει μετατραπεί σε όπλο στα χέρια μιας νέας κλάσας εξουσίας.

Τα παραπάνω δεν μπορούν ν' αποτελέσουν αφορμή και δικαιολογία για αδιαφορία μέσα στο σημερινό σκηνικό αναταραχής και συγκρούσεων που μας περιβάλλει. Γιατί, επιτέλους, όλα αυτά που εξελίσσονται μετά την 11η Σεπτεμβρίου δεν αφορούν κάποιους "μαύρους" που βρίσκονται στην άλλη άκρη του κόσμου, αλλά και εμάς. Και μας αφορούν όχι απλά και μόνο ως υποθήκη θύματα κάποιων φανατικών ισλαμιστών, αλλά, κυρίως και πρωτίτως, γιατί η επίθεση των φανατικών του καπιταλισμού δεν στρέφεται μόνο προς την Ανατολή, αλλά και προς την "εσωτερικό εκθρό" τους: Μαικήρες απολύσεις με αφορμή τα χτυπήματα στη Νέα Υόρκη, εκστρατεία εκφοβισμού, αστυνομοκρατία και στραγγαλισμός των ελαχίστων εναπομεινουσών ελευθεριών κ.ά. Υπάρχει και μία άλλη, πολύ σοβαρή, πτυχή: Η Ελλάδα ανήκει στο συνασπισμό των κρατών που αυτή τη στιγμή επιτίθενται στους λαούς της Κεντρικής Ασίας. Και ναι μεν μπορεί κάποιος να ελπίζει ότι μπορεί να την σκαπουλάρει απ' τις συνέπειες της κρίσης, δεν μπορεί όμως να βγάζει την ουρά του απ' έξω, όταν το κράτος στο οποίο ανήκει συμμετέχει σε αυτήν τη στρατιωτική επίθεση. Η ήττα αυτής της επέμβασης δεν είναι αποκλειστική υπόθεση των προλεταρίων που δέχονται την επίθεση. Είναι, επίσης, και καθήκον των ταξικών αδελφών τους των κρατών που επιτίθενται. Καλό είναι να θυμηθούμε εδώ την παρακαταθήκη που μας άφησε το ιστορικό προηγούμενο του πολέμου του Βιετνάμ. Η αντίθεση στην επέμβαση αυτή, δεν μπορεί να στηριχτεί σε αντιπολεμικές-ειρηνιστικές κορώνες και σε αντιιμπεριαλιστικές λογικές (που καταλήγουν τελικά να νομιμοποιήσουν τις άκρες καταπιεστικές εξουσίες των τριτοκοσμικών χωρών), αλλά είναι ανάγκη να αποτελέσει μέρος του γενικότερου ταξικού αγώνα, συνδεδεμένη άμεσα με τις οικονομικές-κοινωνικές και πολιτικές διεκδικήσεις. Αυτή είναι η μόνη συνθήκη ικανή να οδηγήσει τους καταπιεσμένους και των δύο πλευρών στο ξεπέρασμα των ιδεολογικών τους αγκυλώσεων και αντιφάσεων που διέπουν τη δράση τους και να μεταφέρει τελικά ξεκάθαρα τη γραμμή αντιπαράθεσης στο ταξικό μέτωπο: καταπιεσμένοι ενάντια στους καταπιεστές τους, εκμεταλλευόμενοι ενάντια στους εκμεταλλευτές τους.

Αν και μας αρέσουν οι περιπλανήσεις, δεν μας ενθουσιάζουν ιδιαίτερα αυτές που γίνονται στα χέρσα εδάφη των γεωπολιτικών αναλύσεων: η ψύχρα του πλανήτη "Γεωστρατηγική" δεν μας ταιριάζει! Άλλωστε δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να γίνουμε επιδικοί "πολιτικοί αναλυτές" με γνώμη επί παντός επιστητού. Κουράζει αυτό και εμείς είμαστε εκ πεποιθήσεως τεμπέληδες -άσε που τα γεγονότα που ζούμε τον τελευταίο καιρό μάλλον θα τύχουν... μακροήμερης, και έτσι κάθε πρόβλεψη-προσέγγιση-πεποίθηση μπορεί να μείνει ανάπηρη από τις "νάρκες" των ανακατατάξεων στα "χέρσα εδάφη" που προαναφέραμε (σαν αυτά του Αφγανιστάν -και οποιαδήποτε ομοιότητα με... νάρκες δεν είναι συμπτωματική). Γι' αυτό εμείς προσπαθώντας να ερμηνεύσουμε τις κινήσεις της βασιλίσσας και των παρατρεχάμενων της, να κατανοήσουμε πως η παρέα αυτή σκέφτεται και λειτουργεί, να αποσαφηνίσουμε ποιο στην πραγματικότητα γίνονται στόχος σε παρόμοιες κρίσεις, θα προσπαθήσουμε να τεκμηριώσουμε κάποιες καταρχήν υποθέσεις.

I. Hannibal ante portas (?)

Την τελευταία λοιπόν εικοσαετία έχουμε ραγδαίες εξελίξεις στο παγκόσμιο οικονομικό στερέωμα. Οι εξελίξεις αυτές συνιστούν και σηματοδοτούν αυτή την περιβόητη "διεθνοποίηση της οικονομίας της αγοράς", χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι η τελευταία έχει τις ρίζες της στα 20 αυτά χρόνια. Τα μέχρι τώρα χαρακτηριστικά του τελευταίου τροπισμού του καπιταλισμού είναι κατά βάση τα εξής:

Η ανταγωνιστική (και όχι πια συμπληρωματική) φύση του παγκόσμιου εμπορίου, η αυξημένη διεθνής αλληλεξάρτηση των εθνικών οικονομιών, η περιθωριοποίηση του "τρίτου κόσμου" (και όχι πια η "απλή" εξάρτηση του) και η εδραίωση τριών πόλων που ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία: ΗΠΑ, ΕΕ (δεν είστε περίφρανοι;) και Ιαπωνία.

Με μια διαφορά: ένα επιπλέον χαρακτηριστικό των δύο τελευταίων δεκαετιών, είναι η διάβρωση της οικονομικής ηγεμονίας της βασιλίσσας (ΗΠΑ). Βλέπετε, στην παγκόσμια σκακιέρα του κου Μπρεζνέβσκι τα "λευκά" -γιατί "μαύρα" (πρόβατα) είναι οι τρομοκράτες -μπορούν να αρχίσουν να χάνουν ακόμα και όταν έχουν... όρθιους τους (δίδυμους) πύργους τους. Πώς έγινε αυτό;

Εν (σχετική) συντομία, η στροφή της παγκόσμιας οικονομικής πολιτικής των αφεντικών προς την νεοφιλελεύθερη διαχείριση, όπως σηματοδοτήθηκε το 1979 στο Τόκιο από τους τότε G8, οδήγησε στην υιοθέτηση σκληρών νομισματικών πολιτικών. Στόχος πια δεν ήταν η πλήρης απασχόληση αλλά η καταπολέμηση του πληθωρισμού προκειμένου για την οικονομική (τους) μεγέθυνση (κάπου εκεί πήγε οριστικά περίπατο το υπνωτικό χάπι που λεγόταν "κράτος πρόνοιας"). Οι πολιτικές αυτές όμως, καθ' όλη την διάρκεια των δεκαετιών του '80 και του '90, κράτησαν ψηλά τα μακροχρόνια επιτόκια, κάτι που οι κυρίαρχοι πίστευαν πως, αργά ή γρήγορα, θα πίνανε με την σειρά του περίπατο. Δεν πήγε όμως. Έτσι, με βάση τους περίπλοκους οικονομολογικούς υπολογισμούς, τα επιτόκια αυτά αποτέλεσαν μόνιμο εμπόδιο στην ανάκαμψη των πεσμένων παραγωγικών δραστηριοτήτων. Αποτέλεσμα; Αύξηση των εθνικών δημοσιονομικών ελλειμμάτων πολλών χωρών. Στην περίπτωση των ΗΠΑ που, ήδη από χρόνια και για μια σειρά λόγους, είχαν εμφανίσει υπολογίσιμο έλλειμμα, το τελευταίο αυξήθηκε δραματικά. Αυτό, πρακτικά, σήμαινε για την οικονομία των αφεντικών ένα πράγμα: συνεχή εξωτερικό δανεισμό. Από τις αρχές της δεκαετίας του '80 ξεκινά μια διαδικασία που μετατρέπει τις ΗΠΑ από τον μεγαλύτερο δανειστή του κόσμου στον μεγαλύτερο οφειλέτη, μια προϊούσα οικονομική παρακμή που, με μικρότερη ή μεγαλύτερη ένταση, συνεχίζεται ως σήμερα και συγκρατείται ως τώρα από το παράδοξο του ότι οι ΗΠΑ διατη-

ρούν κατά τ' άλλα τη στρατιωτική ισχύ που τους επιτρέπει να βρίσκουν (προσωρινές;) λύσεις (βλ. πόλεμος του κόλπου-μείωση των τιμών του πετρελαίου-στρατηγικός έλεγχος της περιοχής).

Αυτό το περίφημο "αόρατο χέρι" της αγοράς σκάβει και λάκκους...

Η ΕΕ και η Ιαπωνία διεκδικούν όλο και πιο επικίνδυνα την παγκόσμια ηγεμονία. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ούτε ότι την έχουν ήδη, ούτε ότι αυτό σίγουρα θα γίνει στο μέλλον. Δυστυχώς όμως συνιστούν άμεσους κινδύνους για τους fast foodάδες, όσο και αν η Ιαπωνία σήμερα γνωρίζει και αυτή ύφεση. Χαρακτηριστικό είναι ότι ως το 1995, τα στοκ των άμεσων επενδύσεων εξωτερικού² από Ευρώπη και Ιαπωνία για ΗΠΑ αυξανόνταν με πολύ ταχύτερο ρυθμό από ότι αντίστροφα: στο διάστημα αυτό η ευρωπαϊκή οικονομία "αγόραζε" τη βορειοαμερικανική με διπλάσια ταχύτητα από ότι αντίστροφα. Το ίδιο και η ιαπωνική³.

Είναι βέβαια γεγονός ότι, τα τελευταία τρία χρόνια, οι ΗΠΑ δείχνουν να ανακάμπτουν, όντας σε ανοδική πορεία. Παρά ταύτα, οι εκ νέου θριαμβολογίες για αυτό, παρανορίζουν αναμφισβήτητες πραγματικότητες: όπως και να 'χει, (ακόμα) η εξέλιξη της παραγωγικότητας τους σε σύγκριση με αυτή των άλλων δύο, είναι σαφώς μικρότερη⁴. Τα δε "επιτεύγματα" του "ευγενή αετού" στον τομέα της απασχόλησης δεν δείχνουν την επανάκτηση του παλαιού δυναμισμού αλλά μάλλον έναν συσχετισμό δυνάμεων ανάμεσα στις τάξεις, που επέτρεψε μια πολύ ταχύτερη ελαστικοποίηση του χρόνου εργασίας σε σχέση με την Ευρώπη. Οι ΗΠΑ έχουν τις πιο εκρηκτικές κοινωνικές ανισότητες και τα υψηλότερα ποσοστά φτώχειας του ανεπτυγμένου κόσμου που, σύμφωνα με τον ΟΗΕ, ανέρχονται σε 17% του πληθυσμού τους⁵.

Τα παραπάνω καθιστούν επισφαλή την αναπτυξιακή πορεία τους. Κι ενώ κρατούν ακόμα τα νήια του καθαρόαιμου της παγκόσμιας ηγεμονίας, η τελευταία συνιστά πλέον ένα διακύβευμα. Αυτή είναι η ουσία. Άλλωστε, αυτός ο διαχωρισμός μεταξύ στρατιωτικών και χρηματοοικονομικών δυνατοτήτων μιας ηγεμονικής πλανητικής δύναμης είναι χωρίς ιστορικό προηγούμενο. Σκιαγραφεί δε με γλαφυρό τρόπο τους όρους με τους οποίους θα παιχτούν εφεξής τα παιχνίδια της κυριαρχίας στο πεδίο των ενδοκαπιταλιστικών αντιθέσεων. Έχουμε λοιπόν με την αυγή του 21^{ου} αιώνα, ένα πρώτο δεδομένο: Η αμερικανική ελίτ στέκεται ακόμα στην στέγη του κόσμου, όμως τα κεραμίδια φαίνεται πως τρι-

ζουν... και το νιώθει.

II. Χαίρε Καίσαρ, οι μουλάδες σε προκαλούν

Γνώμη μας είναι ότι το ισλαμικό κίνημα στον μουσουλμανικό κόσμο συνιστά το προσφορότερο έδαφος έκφρασης των ταξικών-κοινωνικών, δομικών δηλ. αιτίων της οργής του κόσμου αυτού ενάντια στους φυσικούς και ηθικούς αυτοργούς της ξεκαρβαλωμένης ζωής του: εκμετάλλευση, φτώχεια, εξόφθαλμη αδικία, αποκάλυψη καταπίεση, προσφυγή... Προσοχή: δεν ισχυριζόμαστε εδώ, σαν τον πεινασμένο που ονειρεύεται καρβέλια, ότι ο ισλαμισμός έχει οποιαδήποτε ταξική υφή σαν κίνημα: τα αίτια της ανάδυσής του, σε αντικειμενικό επίπεδο, είναι ταξικά-κοινωνικά, αλλά οι συνειδήσεις των υποκειμένων που δρουν στους κόλπους του απέχουν παρασάγγας από οποιαδήποτε απελευθερωτική προοπτική -και δεν είναι ανάγκη να βαφτιστούμε στην ανεκδιήγητη προπαγανδιστική ρητορεία των δυτικών ΜΜΕ για να το γνωρίζουμε.

Έτσι όσοι απαρτίζουν τις τάξεις του "τζιχάντ", μπορεί να 'ναι πρόσφυγες, εργάτες, άνεργοι, εξαθλιωμένοι κ.λ.π. αλλά δρουν ως φανατικοί μουσουλμάνοι και όχι ως καταπιεσμένοι που αμφισβητούν κάθε καταπίεση: η Ουτοπία τους είναι ντυμένη με μπουργκα ή τσαντόρ.

Λόγοι βέβαια για την επιρροή του ισλαμισμού υπάρχουν. Και δεν είναι "πολιτισμικοί" όσο θέλουν να τους παρουσιάζουν κάποιοι διάπυροι υποστηρικτές της ανωτερότητας της Ιεράς Εξέτ... έ, συγγνώμη, του δυτικού πολιτισμού. Ένας από τους βασικούς είναι ότι οι κοινοτικές παραδόσεις του μουσουλμανισμού προσέφεραν στα πολύπαθα κατώτερα κοινωνικά στρώματα ότι τους άρπαζαν ή τους στερούσαν οι δυτικοί ή οι ίδιοι τους οι αφεντάδες: στέγη, συσσίτια, στοιχειώδη παιδεία, πρόνοια και υποστήριξη. Δεν ήταν δύσκολο λοιπόν για τους μουλάδες του "εποικοδομήματος" (θρησκεία, ιδεολογία) να κάτσουν στο σβέρκο της "υποδομής" (φτώχεια, απελπισία). Που να 'ξερε ο Κάρολος ότι το "όπιο" του λαού θα επέστρεφε από εκεί που η παπαρούνα καλλιεργείται με το τσουβάλι...

Εν προκειμένω τώρα, οι ισλαμιστές (και ίσως γενικότερα οι πιθανοί μελλοντικοί αντίπαλοι λόγω του αναβρασμού του κόσμου στις χώρες αυτές) αποτέλεσαν έναν κρίσιμο πρόσθετο πονοκέφαλο τόσο για

εν τω μεταξύ στην άκρη της παρμυθένιας χώρας που περιτριγυρίζεται από βάρβαρους και κακούς γείτονες ζει ένας γενναίος και φτωχός λαός, που προσπαθεί συνέχεια να ζει ειρηνικά παρά τις συνεχείς επιδρομές των βαρβαρικών οрдών... Τότε λοιπόν, ο γενναίος πρίγκιπας παίρνοντας μια ριψοκίνδυνη απόφαση...

Οφείλουμε πριν εξετάσουμε το πώς στην Ελλάδα έγινε αντιληπτό το χτύπημα, να μιλήσουμε για την ελληνική κοινωνία, την θέση της, τον ρόλο της και κάποια βασικά συστατικά της: μόνο έτσι ίσως αποκτήσουμε μια κάπως σαφή εικόνα περί θέσεων, ρόλων και στάσεων που εκφράστηκαν ή υποδηλώθηκαν μετά τις 11-9. Αυτό κάνει αναγκαία μια αναφορά γενικά για την ελληνική κοινωνία που δεν θα μείνει στο μετά τις 11-9 διάστημα.

Πρώτα από όλα το ελληνικό κράτος και η ελληνική κοινωνία (σε ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι της) στην φύση της, στην δομή της και στην καθημερινή εκφορά της είναι καθαρά ιμπεριαλιστική: να ξεκινήσουμε από τα συλλαλητήρια του '92 για την Μακεδονία και να φτάσουμε στους φόνους των μεταναστών (γενική αντικειμενική) ή να ξεκινήσουμε από τον αντιιμπεριαλισμό

(που δείχνει αποκρύπτοντας) και να φτάσουμε στον Χριστόδουλο; Και όλα αυτά μην ξεχνώντας ότι ο ιμπεριαλισμός ενός κράτους (και της κοινωνίας που τον στηρίζει) στρέφεται πρώτα και κύρια στο εντός των συνόρων πεδίο: η καθημερινότητα μέσα στην ελληνική κοινωνία είναι εξίσου ιμπεριαλιστική, όσο και πέρα από τα σύνορα. Η ελληνική κοινωνία έχει εξαπολυθεί σε ένα πλιάτσικο νέων αγορών (να διαβαστεί και με την μικρό- αλλά και με την μακροοικονομική εκδοχή του).

Αν ανατρέξουμε και λίγο πίσω -τουλάχιστον έξι μήνες- πριν το χτύπημα της 11-9 είναι εύκολο για όποιον δεν έχει τα μάτια του και τα αυτιά του στοκαρισμένα από την ιδεολογία (της μικρής και ταπεινής Ελλάδας) να το καταλάβει. Ήδη τουλάχιστον δύο νομοθετικές ρυθμίσεις -το νομοσχέδιο για το οργανωμένο έγκλημα και η νομιμοποίηση των μεταναστών- του ελληνικού κράτους συνδέονται άμεσα με την ιμπεριαλιστική του φύση, και ήδη πια από το καλοκαίρι και μετά η Μακεδονία προστέθηκε στον μικρό κατάλογο των στρατιωτικών εξορμήσεων του ένδοξου ελληνικού στρατού. Έχουμε ήδη εκφράσει μέσα από το έντυπο την υπόθεση του πόσο μπορεί το νομοσχέδιο για το οργανωμένο έγκλημα να αφορά τους εκτός των συνόρων πληθυσμούς, μια υπόθεση που δεν μπορεί να μείνει απλά μια υπόθεση, αλλά τουλάχιστον ας την έχουμε υπόψη μας. Η διαδικασία νομιμοποίησης των μεταναστών σίγουρα δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να ειδοωθεί απλά σαν μια κίνηση κοινωνικής πολιτικής του ελληνικού κράτους, πρώτων διότι από την μια σώζει έστω και προσωρινά τα ταμεία και από την άλλη επεκτείνει τον έλεγχο πάνω στον πληθυσμό των μεταναστών. Οι ίδιοι βέβαια οι μετανάστες δεν κερδίζουν τίποτα, διότι είναι ευρύτατα γνωστό ότι δεν χρειάζεται να είσαι παράνομος για να δουλεύεις σε μαύρη εργασία. Και μετά ήρθαν οι εθελοντές και η εισβολή... συγγνώμη λάθος... η αποστολή ελληνικού στρατού στην Μακεδονία. Αν αυτό δεν είναι ιμπεριαλισμός τότε τι διάολο μπορεί να είναι; Φυσικά ανθρωπισμός, βοήθεια σε γειτονικό κράτος, πάταξη της τρομοκρατίας, ειρηνευτική δύναμη και ένα σωρό άλλα πράγματα... Δόξα σοι ο θεός... οι αριστεροί στην Ελλάδα μας έχουν πείσει ότι Α-Π-Ο-Κ-Λ-Ε-Ι-Ε-Τ-Α-Ι η Ελλάδα να είναι ιμπεριαλιστική δύναμη...

Έτσι λοιπόν μετά από ένα ζεστό καλοκαίρι όπου οι έλληνες αντιιμπεριαλιστές παραλίγο να γκρεμίσουν τον καπιταλισμό στην Γένοβα, ένα καλοκαιριάτικο απόγευμα μετά την σείστα του ο έλληνας ανοίγει την τηλεόραση και τι να δει; Κάποια καινούρια ταινία του Σπύλημπεργκ; Όχι κάτι καλύτερο: την πραγματικότητα.

Η ελληνική κοινωνία χάρηκε αλλά σχεδόν αμέσως (και με λίγη βοήθεια από τα ΜΜΕ) κατάλαβε την κρισιμότητα της κατάστασης και χαμήλωσε τους τόνους.

Όμως τι ήταν αυτό που μεσολάβησε από τους πανηγυρισμούς της πρώτης μέρας, στην -έστω και παγωμένη (στην καλύτερη των περιπτώσεων)- συγκατάνευση στους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν;

τις ΗΠΑ όσο και γενικώς για την δύση αλλά και τις τοπικές ελίτ -που ονειρεύονται "μέλια και ψιλάφια" όχι στον παράδεισο του Αλλάχ, αλλά στους θώκους του μάταιου τούτου κόσμου (γιατί "ο θεός είναι μεγάλος" αλλά τα προνόμια πάντα αποδεικνύονται γλυκύτερα από το μέλι του...)). Μια πιθανή αύξηση της δύναμης του φονταμενταλισμού στην ευρύτερη περιοχή θα ήταν πολύ κακώς οίωνος για την αμερικάνικη εξουσία -και όχι μόνο, βέβαια. Πολύ απλά, γιατί οι φανατικοί της ισλαμικής πίστης δεν ξεπηδούν από το "αυγό του φιδιού" αλλά από τις περιοχές του πετρελαίου. Και ξέρουμε τι σημαίνει πετρέλαιο για την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία: το αγαθό των αγαθών, η κινητήρια δύναμη, το προϊόν -εμπόρευμα που καθορίζει τις τιμές όλων των προϊόντων-εμπορευμάτων (και της εργατικής δύναμης μεταξύ αυτών...).

Εάν το ισλαμικό στοιχείο μακροπρόθεσμα διεκδικούσε, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, την εξουσία (όπως στο Αφγανιστάν) ή μια ισχυρή παρουσία στις χώρες των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών, θα δημιουργούσε το ενδεχόμενο να αποκόψει τα αφεντικά από την ζωοδόχο πηγή τους -οποία καταστροφή, να γίνει δυνητικά ο ισλαμισμός το ανάλογο του κινδύνου που παλιότερα αντιπροσώπευε για την δύση ο αραβικός εθνικισμός, ο οποίος σμειωτέον, υπάρχει ακόμα και αυτός. Γιατί μπορεί "ο μαύρος χρυσός του Mc Donald world να είναι η πληροφορία"⁶ αλλά στο παρόν στάδιο την πρωτοκαθεδρία την διατηρεί (και θα την διατηρεί για πολύ ακόμα) ο κανονικός "μαύρος χρυσός".

Οι ΗΠΑ λοιπόν, μακροπρόθεσμα ή όχι αντιμετωπίζουν δύο κινδύνους: μια αρνητική χωρίς προηγούμενο οικονομική κατάσταση και τον ισλαμικό φονταμενταλισμό, εκεί που... βήκει η περιοχή και κολλάει κρυολόγημα ο κόσμος ολος: στην περιοχή των πετρελαίων. Αν συνυπολογίσουμε και το γεγονός ότι οι πέντε πιο ανεπτυγμένες χώρες του κόσμου είναι και οι μεγαλύτεροι εισαγωγείς πετρελαίου, και μάλιστα από χώρες του πλανήτη όπου βρίσκονται οι μεγαλύτεροι υπαρκτοί ή πιθανοί τους αντίπαλοι, τότε αντιλαμβανόμαστε ότι εδώ υπάρχει μια αντίφαση που πρέπει να λυθεί. **Έπρεπε να βρεθούν λύσεις.**

... Δεν υπαινισσόμαστε εδώ ότι το απάνθρωπο χτύπημα στους "δίδυμους" πύργους ήταν αντίστοιχο σε σύλληψη με τον προβοκατόρικο εμπρησμό του Reichstag από τους Ναζί το 1933. Αν και δεν αποκλείουμε τίποτα, περισσότερο πιστεύουμε ότι, την στιγμή ή την περίοδο που όλα τα παραπάνω προβληματίζουν τους κυρίαρχους κάνοντας τους να ψάχνουν

λύσεις στο μέλλον, τους ήρθε το "μάννα εξ ουρανού". Δεν μπορεί βέβαια να μην γνώριζαν ότι "κάτι" μαγειρεύεται. Αλίμονο. Εν πάση περιπτώσει, δεν έχει και τόσο σημασία το "ποιος το 'κανε", σημασία έχει το πώς το αξιοποιόσαν.

III. Η παρτίδα στα φόρτε της Όπου τ' ασύμμετρα "μαύρα" αντιμετωπίζουν τ' ασύδοτα "λευκά"

Οι φθινοπωρινοί σπασμοί του πολέμου (ή όπως αλλιώς μπορεί κανείς να ονομάσει αυτή την σύρραξη) αρχίζουν στο Αφγανιστάν τις πρώτες μέρες του Οκτώβρη. Η περιοχή μετατρέπεται σε πυριφλεγνή ζώνη στο πλαίσιο γεωπολιτικών εξελίξεων που είναι πρωτοφανείς από την πτώση του ανατολικού μπλοκ και μετά.

Η καπιταλιστική Δύση, με προεξάρχουσα αιχμή την άμεσα θυγμένη, πληγωμένη βασίλισσα της εδραίωνει την κυριαρχία της στις πετρελαιοπαραγωγές ζώνες του πλανήτη τόσο με την στρατιωτική ισχύ όσο και με την ιδεολογική νομιμοποίηση που της προσέδωσε το χτύπημα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Ή τουλάχιστον αυτό ξεκινάει για να πετύχει -ο πρώτος και βασικότερος στόχος.

Οι έρακες της Αμερικής δεν είχαν άλλη λύση, παρά να χτυπήσουν γερά την γροθιά τους στο τραπέζι των γεωπολιτικών συμφερόντων αν ήθελαν να διασφαλίσουν την Νέα Τάξη τους μια και καλή, αποσταθεροποιώντας τις ισλαμικές εστίες ή πατάσσοντας τις στρατιωτικά με προοπτική διαρκείας -γι' αυτό φωνάζουν στον κόσμο (τους) ότι "αυτός ο πόλεμος θα κρατήσει χρόνια". Τώρα που έφτασαν τόσο βαθιά -και "νομιμοποιημένα"- στα νευραλγικά αυτά μέρη, θα σπύσουν βάσεις και προτεκτοράτα για να μην ξαναφύγουν. **Ή τώρα ή ποτέ, κύριοι.** Διασφαλίζουμε τα οικονομικά μας συμφέροντα και την πληγωμένη ηγεμονία μας, ελέγχουμε τα πετρέλαια, το φυσικό αέριο, τις οδούς απ' όπου περνούν οι αγωγοί και τους φίλτρους τοπάρχες. Συντρίβουμε το αιχμηρό χαλίκι των Ταλιμπάν στην μπότα μας και εγκαθιστούμε τους δικούς μας Ταλιμπάν ή προτεκτοράτο υπό διεθνή δύναμη. Ταυτόχρονα, αποκτάμε μια βάση πολύ κοντά σε πιθανές μελλοντικές αναδυόμενες δυνάμεις όπως η Κίνα ή η Ινδία και μπαίνουμε στην μύτη της Ρωσίας προωθούμενοι για πρώτη φορά τόσο βαθιά, στην κεντρική Ασία.

Οι "έγκυροι" και μη αναλυτές και ειδικοί έπιασαν αμέσως δουλειά όπου ανάλογα με το κοινό του ο καθένας δήλωνε είτε ότι η θέση της Ελλάδας είναι τέτοια ώστε η καμμένη δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, εξάλλου πρόκειται για πανάθλιους τρομοκράτες είτε, οι ακόμα πιο "ακραίοι": είμαστε με τους αμερικάνους είτε σας αρέσει είτε δεν σας αρέσει, να κάτσετε καλά γιατί θα γαμήσουν και εμάς. Αυτά τα δύο έπαιξαν και παίζουν με ποικίλες αποχρώσεις, εντάσεις και εκτάσεις.

Έτσι λοιπόν η Ελλάδα σιγά-σιγά συνειδητοποιεί για μια ακόμα φορά την πραγματική θέση της κάπου εκεί στην ΝΑ Μεσόγειο. ΒΑΝΔ Βαλκανική. Μέση Ανατολή και γιατί όχι κεντρική Ασία (η πρώτη φορά θα είναι: Αλλιώς για μια ακόμα φορά υποδηλώθηκε: Ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν ο μόνος κατακτητής του Αφγανιστάν). Αλλιώς η Ελλάδα πάντοτε είχε καλές σχέσεις με τα αραβικά πετρέλαια και τους αραβικούς λαούς. Ήδη ο Παπανδρέου έφυγε για Συρία, λέει, στις 2-11 μεταβαίνει στο Ιράν⁷, την κάνει για Πακιστάν και προσκαλεί στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ έναν υπουργό του Ισραήλ και τον Αραφάτ -προφανώς για να δείξει σε μερικούς ευρωπαίους τις διπλωματικές του ικανότητες. Και κάπου βαθιά μέσα στον πάταγο εκείνων των ημερών σχεδόν αμέσως μετά το χτύπημα (δημοσιεύτηκε στις 12-9) κάποιος Έλληνας πολιτικός δηλώνει: *"Επίσης μπορεί να δούμε τις ΕΠΑ -όχι αμέσως- να αποσύρονται από διάφορα θέατρα συγκρούσεων όπως τα Βαλκάνια. Ίσως σταματήσει και η αλαζονεία τους, διότι έδιναν μέχρι τώρα μαθήματα αντιμετώπισης της τρομοκρατίας και χτυπήθηκε η καλύτερα προστατευμένη περιοχή τους"*. Ένα απόλυτο αντιιμπεριαλιστικό ξεκάρφωμα: οι αμερικάνοι θα φύγουν και θα σταματήσουν να μας τα ζαλίζουν με την τρομοκρατία. Ναι, αλλά αν φύγουν οι αμερικανοί από τα Βαλκάνια θα τα αφήσουμε έτσι; Μόνα και απροστάτευτα; Όχι βέβαια. Ένα μήνα περίπου αργότερα το ελληνικό κράτος θα δηλώσει πρόθυμο να καλύψει τα αμερικανικά στρατεύματα που θα φύγουν από τα Βαλκάνια. Την δήλωση την έκανε, πιθανότατα στις 11-9(!), ο Θόδωρος Πάγκαλος.

Έτσι λοιπόν ένα κράτος το οποίο διαθέτει στρατιωτική δύναμη σε τρεις γειτονικές του χώρες, αναλαμβάνει διπλωματική δραστηριότητα στις αραβικές χώρες σχεδόν αμέσως με το ξέσπασμα της κρίσης, η αριστερά του μάλιστα λέει να αναλάβει πρωτοβουλίες και να μην μείνει κολλημένο στις ΕΠΑ (ιμπεριαλιστική εθνική ανεξαρτησία είναι τώρα αυτό!), με μεγάλη χαρά στέλνει τα ιπτάμενα ραντάρ να βοηθήσουν την φρούρηση του εναέριου χώρου των ΕΠΑ

και με ακόμα μεγαλύτερη χαρά δηλώνει εξαιρετικά πρόθυμο να αναπληρώσει τις αμερικάνικες δυνάμεις που ίσως αναγκαστούν να φύγουν από Βοσνία, Κόσοβο, Μακεδονία, τι διάολο μπορεί να είναι:

Το ελληνικό κράτος μεγάλωσε, πέταξε τα δόντια του απογαλακτισμού, και ακονίζει τους κυνόδοντες του. *(Να σκληρύνουμε το πετσί μας; Ή να γίνουμε αρμάνιλλα.)*

Ταυτόχρονα ξεκινά μια αισχρή προπαγάνδα: ποιοι είναι οι Αφγανοί, πόσο βάρβαροι είναι με τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Όλα σε αυτό τον πολιτισμό είναι και πρέπει να είναι γελοία και υποτιμημένα, ανάξια λόγου και προσοχής, ούτε για φτύσιμο δεν κάνει... Ούτε για φτύσιμο: Καλά ίσως τους κάνουμε την χάρη να τους ρίξουμε μερικές βόμβες.

Πραγματικά, αν κάτσει κάποιος να παρακολουθήσει μέρα με την μέρα τι ειπώθηκε για αυτούς τους ανθρώπους είναι να τρελαίνεται από το μέγεθος της αθλιότητας, όχι των Αφγανών, αλλά των δυτικών κοινωνιών. Από το βίντεο της εκτέλεσης της Αφγανής σε ένα γήπεδο⁸ (τι πράγματα είναι αυτά; Αίσχος, θα έπρεπε να έχετε ειδικούς θαλάμους όπως εμείς εδώ στην πολιτισμένη δύση), μέχρι την καθημερινότητα τους, μέχρι και οι προσευχές τους⁹ φαντάζουν και πρέπει να φαντάζουν γελοίες και αηδιαστικές, ενώ αντίθετα τα δακρυσιμένα μάτια των πιστών μπροστά σε μια άγια εικόνα, το σύρσιμο τους στα γόνата στη παναγία της Τήνου και οι λαρυγγώδεις κραυγές του Χριστόδουλου, υποδηλώνουν τεράστια πολιτισμική διαφορά και τον κλάσεις ανώτερο δικό μας πολιτισμό. Η πολιτιστική αυτή υποτίμηση ήταν και είναι πρωτοφανής, πραγματικά αξίζει πολύ διεξοδικότερης μελέτης του πως μέσα σε λιγότερο από έναν μήνα τα δυτικά ΜΜΕ εξαπέλυσαν μια κατά μέτωπο πολιτιστική επίθεση ~γαρινρισμένη πάντα με τον εξάισιο δυτικό ανθρωπισμό~ ακριβώς για να μας πείσουν ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν αξίζουν καν να υπάρχουν στην γη. Το μάτι του δυτικού βέβαια ποτέ δεν θα μπορούσε να δει αλλιώς κάποιον άλλο πολιτισμό, διότι η θεώρηση του ξεκινά από το εντελώς αδιαμφισβήτητο δεδομένο ότι είναι ανώτερος σε όλα τα επίπεδα από τους άλλους, αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι στην ουσία του είναι καλύτερος πολιτισμικά και από τις φυλές του Αμαζονίου ή της Μογγολίας.

Ιδιαίτερης αναφοράς χρίζει ένα άρθρο κάποιου Γ.Π. Μαλούχου στην Καθημερινή (23-9): *Γιατί δεν θα ζήσουν ποτέ μαζί χριστιανοί και μουσουλμάνοι.* Αυτό το άρθρο αιτιολογεί και διερευνά το πρόβλημα με τους μουσουλμάνους: *"Το πραγματικό θεμέλιο της*

Άλλωστε το Αφγανιστάν στα λεπρά όνειρα των κυριάρχων, μπορεί να γίνει ένα ιδιότυπο θερμοκήπιο κέρδους· όπως διαβάζουμε σε επίσημο έγγραφο του αμερικανικού υπουργείου Ενέργειας, με ημερομηνία Δεκέμβριος του 2000: "η σπουδαιότητα του Αφγανιστάν από την πλευρά της ενέργειας απορρέει από το γεγονός της γεωγραφικής του θέσης ως πιθανού διαδρόμου για την μεταφορά των εξαγωγών πετρελαίου και φυσικού αερίου από την κεντρική Ασία στην Αραβική θάλασσα. Οι δυνατότητες αυτές περιλαμβάνουν την δημιουργία αγωγών πολλών δια. δολαρίων για τις εξαγωγές πετρελαίου και αερίου μέσω του Αφγανιστάν, αν και τα σχέδια αυτά δημιουργούν σοβαρά ερωτήματα..."⁷

Παρά τις επιφυλάξεις λοιπόν, το Αφγανιστάν έχει ιδιαίτερη στρατηγική σημασία στους δρόμους του πετρελαίου. Καμμένοι Αφγανοί: από εδώ οι νάρκες από εκεί οι αγωγοί. Μπροσ γκρεμός και πίσω ρέμα... και από πάνω οι Ταλιμπάν!

Η διέλευση των αγωγών αυτών "δεν θα έπρεπε να γίνει δια των υπάρχουσών δυτικών διόδων από την βόρεια Ρωσία, την Μαύρη θάλασσα ή την Τουρκία, διότι οι δρόμοι αυτοί εξυπηρετούν τις ευρωπαϊκές αγορές που χαρακτηρίζονται από υψηλές τιμές για τα προϊόντα πετρελαίου, πληθυσμό που γεννά (!) και αυξανόμενο ανταγωνισμό για φυσικό αέριο".⁸

Ήδη από το 1998 η αμερικανική πετρελαϊκή εταιρεία Unocal έκλεισε συμφωνία με τους... Ταλιμπάν για την κατασκευή αγωγού από το Τουρκμενιστάν, ο οποίος θα περνούσε από το Αφγανιστάν και θα έφτανε στο Πακιστάν. Είδате "ευγένεια" ο αετός...

Δεύτερη μεγάλη συνέπεια αλλά και στόχος από την κρίση αυτή είναι η ένταση της καταστολής και ο περιορισμός των ελευθεριών στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών. Η χρηματοδότηση για την ενίσχυση της αντιπυραυλικής ή άλλης "εθνικής" άμυνας (χαράς ευαγγελία για την δράκα των βιομηχανιών όπλων), η αστυνόμευση που ξεχειλίζει, η πρωμοδότηση του φόβου, της ανασφάλειας και του άθλιου πάθους των απανταχού μικροαστών δια της εξαψης του πατριωτισμού και του μαρμπούλα της "τρομοκρατίας" δεν προοιωνίζεται τίποτα καλό για όσους στέκονται κριτικά απέναντι στην εξουσία: είτε λέγονται "λαός του Σνάτλ", είτε οποιοδήποτε αντιστέκονται ή θα αντισταθούν στο ξόδεμα της ζωής τους από τα αφεντικά. Τον ορίζοντα της αντίστασης αυτής σαράννει ήδη η νέα δογματοπαγής ρήση: "ή με μας, ή με τους τρομοκρά-

τες"...

Τέλος, η ιστορία της εξουσίας τρέφει πάντα την υποψία των εκθρών της τελευταίας. Σχεδόν κάθε πόλεμος που έγινε στο παρελθόν -από τον Α Παγκόσμιο, ως αυτούς της πρώην Γιουγκοσλαβίας- περιλάμβανε στα ανήλιαγα οράματα του (και) να τσακίσει το όποιο προλεταριακό ή γενικότερα κοινωνικό κίνημα αντίστασης στα σχέδια των κρατών και του κεφαλαίου. Το γεγονός αυτό μας βάζει σε σκέψεις και για την παρούσα περίπτωση. Η κοινωνική πόλωση που υπάρχει (και) στον αραβικό κόσμο απειλεί τους κυβερνοπόθους των αφεντικών, παγκόσμιων και ντόπων. Για την ώρα φαίνεται να εκτρέπεται προς τον φονταμενταλισμό της θρησκείας και της παραδοσιακρατίας (που, σημειωτέον, είναι ήδη εμπόδιο στην καπιταλιστική ανάπτυξη). Η πιθανότητα όμως της συνειδητοποίησης των ανυπόδινων και εξοβελισμένων του αραβικού κόσμου, απειλεί να γδύσει τους βασιλιάδες. Και αυτή η προοπτική πρέπει να εξοβελιστεί μαζί με τους κολασμένους που την φέρουν σαν ιό στο σώμα και το μυαλό τους. Με κάμποσους πυραύλους, βάσεις, με στρατό, ελικόπτερα κ.λ.π. στην περιοχή, τα αφεντικά αισθάνονται πιο ασφαλή. Άσε που προνοούν να εξασφαλίσουν την συμμαχία των τοπαρχών, που ο καθένας σπεύδει για δικούς του λόγους να οιγοντάρει (Πακιστάν-Ινδία για το Κασμίρ, Κίνα για το Θιβέτ και τους Ουιγούρους, Ρωσία για Τσετσένους κ.ο.κ.).

...Διαβάζουμε λοιπόν, "ενόσω ένα μέρος από τα αυξημένα από τις κρίσεις της δεκαετίας του '70 έσοδα των πετρελαιοπαραγωγών χωρών ανακυκλώθηκαν μέσα στο διεθνές οικονομικό σύστημα (πετροδολάρια) ένα άλλο μέρος σπαταλήθηκε και επέτρεψε να δημιουργηθούν συνθήκες για κοινωνικές επαναστάσεις. Η πλέον ορατή καταδίκη των παραπάνω βρέθηκε στο παράδειγμα της επανάστασης στο Ιράν, όταν το προλεταριάτο του Ιράν, διαίρεμένο λιγότερο από άλλα μέρη (όπου οι πάμπολλες γλώσσες δεν επέτρεπαν καν συνεννόηση) έδωσε το αποφασιστικό χτύπημα στο καθεστώς του Σάχη με την απεργία στην πετρελαϊκή βιομηχανία από τον Οκτώβριο του 1978 ως τον Φλεβάρη του 1979. Αυτή η απεργία και η ευρύτερη κοινωνική επανάσταση στο Ιράν απείδειξαν στο κεφάλαιο τους κινδύνους των μεγάλων και γρήγορων αυξήσεων στα έσοδα από το πετρέλαιο στις πετρελαιοπαραγωγές χώρες. Αυτό σήμαινε πώς, χωρίς αποτελεσματικό έλεγχο, το προλεταριάτο των χωρών αυτών θα μπορούσε να ανατρέψει ακόμα και

σύγκρουσης δεν είναι λοιπόν ούτε εθνικό ούτε γεωπολιτικό ούτε οικονομικό. Είναι καθαρά θρησκευτικό και για αυτό είναι και ανυπόβλητο. Δυστυχώς χριστιανοί και εβραίοι, από την μια πλευρά και μουσουλμάνοι από την άλλη δεν θα μπορέσουν να ζήσουν πραγματικά ποτέ μαζί, παρά το γεγονός ότι τα επίπεδα ανάπτυξης που έχει κατακτήσει η δυτική δημοκρατία απαιτούν να μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο. Αλλά για να γίνει απαιτεί να το θέλουν και τα δύο μέρη". Να το μεταφράσουμε εμείς: Πρώτα από όλα δεν ξεκαθαρίζει που μπορούν να ζήσουν μαζί χριστιανοί και μουσουλμάνοι, στον Άρη, στην Γροιλανδία, έτσι γενικά πάνω στον πλανήτη; Όχι βέβαια. Μουσουλμάνοι και χριστιανοί δεν μπορούν να ζήσουν μαζί στα επίπεδα ανάπτυξης που έχει κατακτήσει η δυτική δημοκρατία, αυτό είναι το πρόβλημα. Ο καπιταλισμός εκεί πέρα δεν μπορεί να εκδιπλώσει το σύνολο των δυνατοτήτων του, απλούστατα διότι κάποιες προκαπιταλιστικές στάσεις, συμπεριφορές, αξιώματα (στα οποία συμπεριλαμβάνεται και η θρησκεία) τον εμποδίζουν. Προσοχή: δεν ισχυριζόμαστε ούτε ότι το ισλάμ είναι αντικαπιταλιστικό, ούτε βέβαια ότι αυτό θα ισχύει για πάντα νομοτελειακά και ούτε βέβαια ότι το ισλάμ θα αντισταθεί στην δύση και ούτε ότι πρόκειται για σύγκρουση πολιτισμών. Διαπιστώνουμε την σύγκρουση και την αντίθεση μεταξύ δυτικού καπιταλισμού, ο οποίος απαιτεί την αέναη ανάπτυξη, και (κάποιων) μουσουλμανικών κοινωνιών που θέλουν να θέσουν τους όρους τους. Και ρωτά όλο απορία ο συγγραφέας παρακάτω: "Θέλησαν πραγματικά οι μουσουλμάνοι να ενταχθούν στην δυτική κοινωνία, χωρίς να αλλοιώσουν τον βασικό πυρήνα της πίστης τους;". Να το παίξουμε χαζοί και να ρωτήσουμε, γιατί θα πρέπει οι μουσουλμάνοι να αλλοιώσουν τον βασικό πυρήνα της πίστης τους; Και τώρα με αυτή την φράση ποιος επιτίθεται σε ποιον; Ποιος απειλεί ποιον; Ποιο είναι επιτέλους το πρόβλημα; Οι μουσουλμάνοι που δεν εντάσσονται στον καπιταλισμό, ή οι χριστιανοί που θέλουν να τους εντάξουν; Και ξαναρωτάει σε ένα μικροκοινωνικό επίπεδο: "Το φαγητό τους πολλές φορές δεν μπορεί να είναι το ίδιο, όπως δεν μπορεί και το ποτό ή η διασκέδαση". Βέβαια, οι άνθρωποι ούτε στα Mc Donalds θα φάνε, ούτε στα κλαμπ θα διασκεδάσουν και ούτε αμερικανικές ταινίες θα δουν. Ο τριτογενής τομέας εκεί θα έχει πρόβλημα. Υπολογίστε τα φράγκα που χάνονται επειδή αυτών η θρησκεία δεν επιτρέπει να καταναλώνουν τέτοια προϊόντα. Έ, δεν είναι πρόβλημα;

Τα ΜΜΕ αυτές τις τρεις εβδομάδες που προηγήθηκαν των βομβαρδισμών δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να αναπαράγουν

ένα-ένα τα κλισέ 400 χρόνων αποικιοκρατίας με την πιο αηδιαστική απόχρωση τους.

Επιπλέον προσέδωσε και την απαραίτητη δόση εξωτισμού σε όλους αυτούς, έτσι ώστε να καταφέρει να τους τοποθετήσει κάπου εκεί-έξω-μακριά. Η περίοδος πριν την έναρξη των βομβαρδισμών θα πρέπει να μείνει στην ιστορία της αθλιότητας του ανθρώπου γένους. Οι Ναζί αν είχαν τα τεχνικά μέσα δεν θα έκαναν τίποτα περισσότερο⁴, και δεν έκαναν τίποτα περισσότερο σαν γνήσια παιδιά του δυτικού, ανώτερου κατά τ' άλλα, πολιτισμού. Φυσικά τα ΜΜΕ δεν είπαν κάτι καινούριο σε σχέση με αυτούς τους βρωμιάρηδες, αυτά τα πράγματα και αυτές οι αντιλήψεις υπάρχουν μέσα στο μυαλό των περισσότερων μέσα στον δυτικό κόσμο, όμως αυτό το οποίο εξαισία έκαναν ήταν να διαχειριστούν, να τονώσουν και να βγάλουν στην επιφάνεια αυτό που άρρητα δηλώνεται καθημερινά από περιοδικά τύπου ΓΕΩ: την φιγούρα του εξαθλιωμένου, του υποτιμημένου, του ταλαίπωρου (που σε κάθε κοινωνία απαντάται σε κάποια κοινωνική ομάδα), ο οποίος θα πρέπει να μας λείει και ευχαριστώ που του δίνουμε ένα κομμάτι ψωμί και λίγη δουλειά, ή που πάμε να τον επισκεφτούμε στο χωριό του κάπου στην Μοζαμβίκη ή την Μαδαγασκάρη. Οι αλβανοί εδώ, οι αλγερίνοι στην Γαλλία, οι μεξικανοί στις ΕΠΑ, οι αιβάτες στην Βρετανία. Επί τρεις εβδομάδες στάθηκε μπροστά στα μάτια η αμιγής ιμπεριαλιστική φύση των δυτικών κοινωνιών και ταυτόχρονα όλη η πολιτιστική αθλιότητα τους.

Επειδή όμως αυτά δεν μπορεί να είναι αρκετά (στην τελική -λέει ο εξαισιώδης αριστέρος ανθρωπισμός- δεν μας φταίνει σε τίποτα οι φτωχοί άνθρωποι), αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να είναι επικίνδυνοι και πρέπει να κινδυνεύει άμεσα η ασφάλεια μας (προσοχή εδώ, όχι η ζωή μας αλλά η ασφάλεια μας). Η διαχείριση του αισθήματος ασφάλειας (που όπως πολύ σωστά είπε και η Δαμανάκη δεν μπορούμε να αφήσουμε να το διαχειριστεί η ακροδεξιά), ανάγεται λοιπόν σε μέγα ζήτημα για τα ΜΜΕ, τα οποία και κάνουν την διαχείριση, ορισμένες φορές άτσαλα, ορισμένες φορές με το απεριόριστο στυλ μιας αμπαλαρίνας, επιτυγχάνοντας όμως είτε με τον έναν είτε με τον άλλο τρόπο τον στόχο τους να νιώθει ασφαλής (προσωρινά πάντα) ο πολίτης της δυτικής κοινωνίας. Αλλά όχι για πολύ, αύριο να βρούμε κάτι να τον ανηυχήσει και μεθαύριο να του πουλήσουμε κάτι που θα τον ηρεμήσει. Δεν έχει νόημα να φέρουμε συγκεκριμένα παραδείγματα, μια ματιά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων αρκεί.

Κάπου εδώ σκάει μούρη και το νέο: Ο Μπιν Λάντεν στα

τους πιο σκληρούς δικτάτορες. Το οδυνηρό μάθημα ήταν πως, αν η τιμή του πετρελαίου επρόκειτο στο μέλλον αν αυξηθεί, οι κοινωνίες των χωρών αυτών θα έπρεπε να ελέγχονται ακόμα πιο αυστηρά⁹.

Ο Σάκης λοιπόν είχε την αναθεωρημένη από τις ΗΠΑ ευθύνη, να εμποδίσει όποιο εθνικιστικό ή εργατικό κίνημα στην περιοχή. Όταν συνέβη η "απόλυτη καταστροφή"¹⁰ της πώσης του και η φυγή του το 1979, οι ΗΠΑ δεν είχαν δύναμη τοπικά να αντιδράσουν -τα κράτη του κόλπου ήταν αξιόπιστοι σύμμαχοι αλλά δεν είχαν την ισχύ για να επέμβουν. Η μόνη λύση ήταν να δημιουργηθεί μια εναλλακτική στρατιωτική παρουσία, ένα μέρος της οποίας θα ήταν και η στάθμευση αμερικανικών στρατευμάτων στον κόλπο. Και έτσι έγινε. Και τώρα πάει ακόμα παραπέρα. Αντισυρία. Οι μόνοι τρομοκράτες, εξουσίες κράτη και κεφάλαιο βάζουν ξανά φωτιά στον πλανήτη.

Αυτό που θελήσαμε να δείξουμε με όλες τις παραπάνω εκτιμήσεις-αξιολογήσεις, είναι το γεγονός πως και αυτός ο πόλεμος είναι κοινωνικός. Με την έννοια ότι οι παραπάνω εγκληματικοί μηχανισμοί στρέφονται ενάντια σε όλους που δεν ασκούν κανένα σχεδόν έλεγχο στην ίδια την ζωή τους, όλα τα "πρόνια" του καπιταλισμού. Στον "πρώτο", "δεύτερο", ή "τρίτο" κόσμο. Για τα πρόνοια των παγκόσμιων και εγκώριων ελίτ με τις οποίες θα βρισκόμαστε πάντα σε απόλυτη σύγκρουση, όσο πατριωτισμό και προπαγάνδα και αν μας σερβίρουν. Ποιοτικά βέβαια, οι όροι δεν είναι πια ίδιοι μετά τις 11-9-01: έχουμε θεαματικές εξελίξεις σε σχεδόν παγκόσμιο επίπεδο, ανακατατάξεις με υλικό

και ιδεολογικό υπόβαθρο που καταδελνώνουν μια αποφασιστικότητα της "βασιλίσσας" πάνω στην "σκακιέρα" που προκαλεί δέος. Πλέον, η δράση των αντιεξουσιαστών γίνεται τόσο επιτακτικά αναγκαία, όσο αναγκαία είναι η βροχή σε περίοδο ξηρασίας.

1. Πρώην σύμβουλος εθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ. Γνωστό το βιβλίο του "Η μεγάλη σκακιέρα".
2. Μακροπρόθεσμες επενδύσεις που εξασφαλίζουν έλεγχο του επενδυτή πάνω στην μονάδα (επικείρηση, τράπεζα κ.τ.λ.) στην οποία επενδύει και δημιουργούν μια διαρκή ταύτιση συμφερόντων ανάμεσα σ' αυτόν και την μονάδα.
3. "La mondialisation du capital", F. Chesnais, έρευνα του ΟΗΕ.
4. "European economy", convergence report no. 65.
5. Στ. Τομπάζος, "Παγκοσμιοποίηση και Ευρωπαϊκή Ένωση".
6. B. Barber, "Ο κόσμος των Mc κόντρα στους Τζιζάντι".
7. Ελευθεροτυπία, Αφιέρωμα 30-10-01.
8. Ο.Π., Bob Todor, πρόεδρος της Unocal.
9. "Όπλα, χρήμα και πετρέλαιο", Midnight Notes Collective (από ένθετο της 3ης Γενιάς νο. 40 Οκτώβρης 2001).
10. Ο.Π. Λόγια του Αλεξάντερ Χέινγκ, αμερικανού στρατηγού.

ΕΝΤΕΛΟΥΣ ΣΧΕΤΟ;

Η υιοθέτηση προσχηματισμένων μοντέλων σκέψης ανήκει στην παράδοση ενός χώρου που τον χαρακτήριζε ανέκαθεν ο δογματισμός και η απουσία κριτικής αμφισβήτησης των πραγμάτων. Αυτό όρισε ως ιδεολογία ο πρώτος άνθρωπος στον οποίο οφείλουμε την πιο σοβαρή ανάλυση της καπιταλιστικής κοινωνίας. Ιδεολογία: ένα σύστημα ιδεών που αντί να χρησιμοποιηθεί για να φωτίσει την πραγματικότητα, ανάγει μια από αυτές τις ιδέες σε κεντρική θέση και προσαρμόζει την εκάστοτε πραγματικότητα σ' αυτήν την ιδέα, συμβάλλοντας έτσι στην συσκότισή της. Αφορμή γι' αυτές τις σκέψεις μας έδωσαν δυο γεγονότα, που απέδειξαν ανάμεσα στα άλλα πως τελικά το ζήτημα του πολέμου αποτελεί **λυδία λίθο** για το βάθος και τη σοβαρότητα ενός επαναστατικού κινήματος. Και ίσως να μην αποτελεί μεγάλη έκπληξη να παρακολουθούμε τις ορδές των ιδεολόγων του αριστερισμού να πορεύονται προς την αμερικάνικη πρεσβεία με συνθήματα τύπου: *Μπιν Λάντεν τι να κάνω! που δεν έχω αεροπλάνο*, προξενεί όμως σίγουρα θυμηδία, χωρίς να υπερασπιζόμαστε καμία αναρχική ταυτότητα, το να διαβάζουμε στους τοίχους της πόλης: *Μπιν Λάντεν σ' ευχαριστούμε. Έχει ειπωθεί ξανά αλλά χωρίς αποτέλεσμα: μήπως εκτός από το κράτος "σύντροφοι", υπάρχει και η ιδεολογία;*

Η ΑΠΟΛΥΤΑ ΣΧΕΤΙΚΟ;

Βαλκάνια. Κέντρο εκπαίδευσης τρομοκρατών, ισλαμιστικά κέντρα, επενδύσεις διακατομιριών σε αλβανικές τράπεζες και αθρόα στρατολόγηση στον UCK, μπουτχαχεντίν στην Βοσνία, φιλανθρωπικές εταιρείες βιτρίνες της Αλ Κάιντα (κάτι θα ξέρουν οι έλληνες με την Εταιρεία Ελληνοσερβικής Φιλίας) και δεν συμμαζεύεται. Ο Μπιν Λάντεν κάνει κουμάντο στα Βαλκάνια! Κάτι δεν θα πρέπει να γίνει και για αυτό.⁶

Αξίζει να σημειωθεί ότι τα ΜΜΕ προσπαθούν να πουλήσουν πανικό και ανασφάλεια, ακριβώς για να μπορέσουν μετά κάποιοι άλλοι (και τα ίδια τα ΜΜΕ) να ξαναπουλήσουν ασφάλεια και ηρεμία.

Έτσι λοιπόν πια οι συνθήκες έχουν ωριμάσει για τα καλά...

Από την μια όσο και αν ο αντιιμπεριαλιστής μικροεπενδυτής εθελοντής του ελληνικού στρατού στα Βαλκάνια χαίρεται για το χτύπημα στην Νέα Υόρκη, ταυτόχρονα συνειδητοποιεί ότι η μοίρα του δεν μπορεί να είναι με αυτούς τους ψωριάρηδες αφγανούς αλλά "αναγκαστικά" με την δύση και τους αμερικάνους. Εξάλλου εκτός από ελεεινοί είναι και επικίνδυνοι και κινδυνεύει η ασφάλεια μας άμεσα. Ούτε λόγος βέβαια για αντιιμπεριαλιστικό κίνημα αυτή την στιγμή στην Ελλάδα, πάει αυτό ήταν το έφαγε η μαρμάγκα... Αλλά για ποιον λόγο δεν έχει κάνει ακόμα κάποια δυναμική παρουσία αυτό το ένδοξο κίνημα; Τι συμβαίνει και έχουν κάτσει όλοι στα σπίτια τους, που είναι το 95% που ήταν αντίθετο στον πόλεμο με την Γιουγκοσλαβία; Τι επιτέλους συμβαίνει με τους έλληνες; Φοβούνται; Τρομοκρατήθηκαν; Τι 'χουν τα έρμα και ψοφάνε; Δεν κάνουμε καθόλου τους χαζούς. Ένα πρώτο χαρακτηριστικό του ελληνικού αντιιμπεριαλισμού του 95% -έτσι όπως αυτός εκφράστηκε με τον Οτσαλάν, με την Γιουγκοσλαβία, αλλά και με την Γένοβα- είναι η επιλεκτικότητα του: δεν μπορεί, ουσιαστικά δεν θέλει, να δείχνει τον αντιιμπεριαλισμό του σε όλους. Δεν το ενδιαφέρουν όλοι στην τελική. Εξάλλου εκείνοι εκεί κάτω είναι βρώμικοι, μουσουλμάνοι και δεν βλέπουν Big Brother -και μάλλον ούτε πρόκειται να δουν σύντομα- και βέβαια είναι όλοι τους φονιάδες, εγκληματίες, τρομοκράτες και καταστρέφουν και τον ένδοξο ελληνικό πολιτισμό που τους έκανε την τιμή πριν μερικές χιλιάδες χρόνια να τους επισκεφτεί.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η αρθρογραφία σε σοβαρές εφημερίδες και από σοβαρούς δημοσιογράφους και η προσπάθεια

τους να πείσουν -ειδικά κάποιους αριστερούς- να σταματήσουν τις αντιπολεμικές παρακλήσεις τους, τονίζοντας την αναγκαιότητα αυτού του πολέμου. Μια ματιά σε μερικούς από αυτούς δείχνει την σαφή τοποθέτηση υπέρ ποιων και κατά τίνων του ελληνικού κράτους αλλά και ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας.

Όπως έγραψε και ο Σωμερίτης στο Βήμα συμπυκνώνοντας την νεοελληνική αθλιότητα: "Ο Μπιν Λάντεν και οι Ταλιμπάν ΜΑΣ⁶ κύρηξαν πόλεμο. Οφείλουμε να τους αντιμετωπίσουμε." (Μήπως σε βομβαρδίζουν και με stealth, ρε αρχίδι;)

Επιτέλους λοιπόν τα βιβλία ιστορίας να γράφουν κάποτε: Οκτώβριος του 2001: Η Ελλάδα βομβαρδίζει το Αφγανιστάν και γουστάρει.

1. Στα πλαίσια της "Τριμερούς Συνεργασίας Αρμενίας, Ιράν και Ελλάδας"...
2. Ρεπορτάζ που ήταν στα υπόψη των καναλιών πολύ καιρό πριν, αλλά το άφησαν στο συρτάρι περιμένοντας μια "πιο κατάλληλη στιγμή" για να το δείξουν και να ξυπνήσει με άγριες διαθέσεις ο ανθρωπισμός μέσα τους.
3. Όχι βέβαια επειδή είναι προσευχές, αλλά επειδή προσεύχονται αυτοί. Κατά τ' άλλα η θρησκεία του άλλου είναι κάτι εξαιρετικά σεβαστό για την δυτική κοινωνία... κωλούποκριτές του political correct...
4. Και τελικά δεν έκαναν απλά τους πήρε περισσότερο χρόνο.
5. Το δημοσίευμα το διέψευσε ο Διευθυντής του αλβανικού Πρακτορείου ειδήσεων μια εβδομάδα μετά, λέγοντας ότι δεν έχει πει τίποτα από όσα αναφέρει η δημοσιογράφος, η δημοσιογράφος κατανοεί την δύσκολη θέση της Αλβανίας αλλά αναφέρει ένα άθροιο του ίδιου που μιλούσε για τον φόβο του ισλαμισμού και του φανατισμού στην Αλβανία.
6. Το "μας" τώρα τι μπορεί να σημαίνει; Ποιοι είναι αυτοί; Ποιοι είμαστε εμείς; Ποιοι είναι οι άλλοι; Καλό ερώτημα. Πολύ καλό ερώτημα.